

Tomku zaśnij spokojnie
jesteś u siebie; wśród swoich
wśród olbrzymów himalajskich
wszak i ty sam jesteś olbrzymem
jak każdy kto ma odwagę
rzucić im wyzwanie...

Nie przegrałeś...
jesteś zwycięzcą!
zostałeś tam na białej górze
w lichej namiotu łupince
targanej lodowatym wiatrem
– na zawsze –
niech góra tak sroga
będzie wygodnym wieczystym ci łóżem
wolny od ciała słabości
będziesz strzegł tych wszystkich
którzy idą w górę
    wbrew rozsądkowi
        wbrew konformizmowi
nie dla oklasków, nie dla wyników
idą bo muszą – bo tym góry są dla nich
czym dla wszystkich na dole powietrze...

Tomku zaśnij spokojnie...

*Sebastian Nikiel
dedykowany Tomkowi Mackiewiczowi
28.01.2018*

Leć, leć duszo moja
pędź na skrzydłach wyobraźni
pragnienia niezaspokojonego
niespełnionego serca miłości

Leć wszędzie tam
gdzie sięgają marzenia
a nie zdoła już dotrzeć
utrudzone nazbyt długą wędrówką
i walką nierówną z chorobą ciało

Więc pędź...
odnajdź piękno i czas który
podstępem skradła choroba.

Sebastian Nikiel

24.03.2018

„Dobre sny”

Noc
wokół atramentowa cisza
spowija milczący świat
obdarty z woli na krawędzi jaźni
– trwam –

Obok leżysz ty...
śpij moje Kochanie
ja będę czuwał
nad spokojem twych snów

Spotkamy się tam
gdzie wszystko jest możliwe
wolni od ciała ograniczeń
otoczni miłością wśród marzeń

Pobiegniemy
przez łąki pełne kwiatów
miękkim kobiercem
zielnych wonnych ziół i traw
ku szczytom dźwigającym niebo
ku poszarpanym turniom Tatr

Pójdziemy tam wszędzie
gdzie los nam nie pozwolił
wypowiemy wszystkie te słowa
które mieszkają w naszych sercach

Po cichutku na paluszkach
otulę cię miłości skrzydłem
śpij Kochanie ja będę obok czuwał
nad pięknem i spokojem twych snów...

*Sebastian Nikiel
dedykowany Żonie
24.03.2018*

„Wiosna”

Niczym dyrygent batutą
z werwą kreślę w powietrzu muzyki wzory
płynącej z serca, mieszkającej w duszy

Niech zabrzmiały werble i kotły
fanfary głośno obwieszczą
zwycięstwo życia nad śmiercią
barw tysiąca nad szarością zimy
niech sławią życia młodego siłę

Teraz ciszej, delikatniej...
niech przemówią trójkąty i skrzypce
to strumyk modry wespół z wiatrem
szepcze o pięknie kwiecistych hal i łąk

Teraz subtelnie – delikatnie
niczym skrzydeł motyla muśnięcie
co przysiadł na leśnym kwiecie
jak zapach mchu w świerkowych młodnikach
jak runa rozgrzanego słońcem
rozsiewającego wokół żywiczną nutę
tysiąca spadłych igieł i szyszek

Teraz odważniej
w takt ptasiego radosnego trele
niosącego się wśród koron drzew
nieco niżej biegają lekko po konarach
rude i czarne wiewiórki
na skraju lasu przycupnął zając
racząc się słodką koniczyną
– może znajdzie czterolistną –
będzie mieć w tym roku szczęście...

Unoszę batutę dając znać
by teraz razem, w harmonii sławić to piękno
apoteozę młodego odrodzonego życia
zanim wciąż pędzący naprzód czas
odzieje naturę w dojrzałe lata kolory.

Sebastian Nikiel

09.04.2018

„Zwątpieniu...”

Więc wzniesmy
raz jeszcze proporzec
stańmy w szranki
na pohybel wrogowi

Gdyż przegrana
mojego udręczonego ciała
i jej będzie końcem

Więc naprzód bez lęku
rzucę się na szaniec
by sięgnąć po wolność wieczystą
a jej ostateczną zgubę...

*Sebastian Nikiel
„Boreliozie”
04.05.2018*

Czy pomyślałeś kiedyś
biorąc kartki do ręki skrawek
co by było gdyby drzewa
z których tkanki powstały
odczuwały ból tak samo jak my
gdyby cierpiąc głośno krzyczały

Tak wiem, cóż za niedorzeczność...
pomnij jednak na to że brak krzyku
nie jest wykładnią cierpienia braku
wszak i dla innych ziemi mieszkańców
to my pozostajemy niezrozumiani

Spójrz na żywiczne łyzy
i na tą jedną krótką chwilę
wyobraź sobie że drzewa mają głos
pomyśl jakież lament, krzyk i zgiełk
wypełniałby lasy i tartaki

Pomyśl o tym że drzewa
które tak bezmyślnie niszczymy
rosły całymi latami, dekadami i wiekami
znosząc w milczeniu naszą butę
za swe krzywdy karmiąc nas tlenem
pozwalając nam w swym cieniu żyć...

Sebastian Nikiel

09.04.2018

Czy można żyć inaczej...
w świecie bez bólu i nienawiści
czy jest gdzieś takie miejsce?

A może to raj właśnie
miejsce które spełnia
wszystkie nasze marzenia
gdzie żyjemy w czasie
który był dla nas najszczęśliwszy

Tylko czy my ludzie
zazdrośni, nienawistni, toczący wojny
potrafimy być szczęśliwi

– t r w a l e –

Sebastian Nikiel

26.04.2018